

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ญาณ หยั่งทราบจากจิต

เมื่อวานทองคำได้ ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๐ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้ทั้งหมด ๕,๑๑๘ กิโลกรัม ส่วนดอลลาร์เวลานี้ได้ ๖,๘๖๗,๐๐๐ ดอลลาร์ จวนจะถึง ๑๐ ล้านแล้ว ไม่นานก็ถึง เหลืออยู่ประมาณ ๓ ล้านกว่าจะถึง ๑๐ ล้าน

เห็นเขาขนอะไรมาไว้ที่ศาลาใหญ่ จะมาทางเต็นท์หรืออะไร (งานวันที่ ๓๐ ครับ) นั่นซี เหมือนเขาจะมาทางเต็นท์ อยู่ในศาลา เขาจะทำอะไรชนิดหนึ่งละ วันที่ ๓๐ วันนั้นครบรอบเสียชีวิตของโยมแม่ โยมแม่ตายวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๒๕ เสียไป ๒๐ ปีพอดี เรียกว่าวันครบรอบ จากนั้นก็ถือโอกาสนั้น เอาโยมแม่เป็นต้นเหตุอุทิศส่วนกุศลแผ่เมตตาทั่วแดนโลกธาตุในวันที่ ๓๐ เพราะฉะนั้นเขาถึงบอกว่า วันเปิดโลกธาตุ คือเราเป็นคนพูดเอง โดยถือโยมแม่เป็นเหตุแล้วบำเพ็ญกุศลแผ่เมตตาจิต อุทิศส่วนกุศลให้สัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ ในวันที่ ๓๐ นี้

สัตว์ที่ยากจนนี้แหลม ทุกข์ทรมาน ตายไปไหนมีแต่บาป โดดออกจากไฟกองนี้ก็ไปโดนไฟกองนั้น ออกจากไฟหลุมนี้ไปโดนไฟหลุมนั้น เพราะหลุมไหน ๆ ก็มีแต่บาป แต่กรรมที่เจ้าของสร้างไว้ มันก็เป็นไฟแล้วก็มาเผาเจ้าของ เกิดก็กบก็กัลป์ก็มีแต่โดดเข้ากองไฟกองนี้กองนี้ แล้วมีความหมายอะไรพิจารณาให้ตึนะ ถ้าไม่มีธรรมมาจุดมาลากออกแล้ว จะเป็นอย่างไรตลอดไปเลย แต่ก็มีธรรมเป็นคู่แค้น ใครมีความสนใจต่อธรรมผู้นั้นบำเพ็ญ ธรรมนั้นแหละหลุดออก ก้าวออก หลุมนี้ร้อน โดดที่หลังหลุมนั้นเย็นหน่อย แน่ะ มีกุศลสร้างเอาไว้ แล้วหลุมนั้นเย็น ๆ ไปเลย ถ้ามีบุญกุศลเกิดจากการบำเพ็ญ ทาน ศีล ภาวนา นี่ก็เป็นหลักธรรมชาติ ใครจะมีก็ปาก คนหนึ่งมีห้าปาก ๆ มาลบบาลบบุญว่าไม่มี ลบนรกสวรรค์ไม่ไหม้ นี่ ปากเหล่านี้ ๕ ปากยังไม่พอ เอาร้อยปากมาลบก็น่าจะไปทั้งเจ้าของปากนั้นแหละ คือใจมันพาปากให้โกหกหลอกคนอื่น หลอกเขาผู้ได้ก็ได้ ผู้ไม่ได้ก็ไม่ได้ หลอกตัวเองนั่นแหละเป็นสำคัญ เวลาจมน้ำของนั้นแหละเป็นผู้จมน

พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างถูกต้องไม่มีผิดมีเพี้ยนเลย เรียกว่าสวนทางกันร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็เลสมิแต่หลอกหลวง ๆ ทั้งหมด ไม่มีกิเลสตัวใดจะแสดงเป็นความจริงขึ้นมา ธรรมนี้จริงทั้งหมด ไม่มีธรรมประเภทใดจะเป็นของปลอมขึ้นมา นี่ละมันถึงแก่กันได้ อันหนึ่งปลอมทั้งเพ อันหนึ่งจริงทั้งนั้น ถ้าใครหมუნไปทางปลอมก็ปลอมไปเรื่อยทุกระยะเวลา คือทำตามความจอมปลอมของจิตที่มันคิดชั่วช้าลามก ทำไปก็เป็นความชั่วช้าลามก ทำลงไปแล้วมันไม่ไปไหน ใครเป็นคนทำคนนั้นแหละเป็นเจ้าของเรื่อยไปทั้งบาป

ทั้งบุญ ใครทำเป็นของคนนั้น ปากไม่มีความหมายไปปล้ำงบาปบุญ ถ้าปล้ำงได้เช่น
นั้นพระพุทธเจ้าก็ไม่มีความหมาย บาปบุญก็ไม่มีความหมาย เพราะลบบอกหมดนี้จะมี
ความหมายอะไร นี่มันลบบแต่ปากเฉย ๆ นะซี ถ้าเจ้าของยังทำอยู่ไม่ว่าดีว่าชั่ว เป็นดีเป็น
ชั่ว เป็นบุญเป็นบาปตลอดไปเลย ขึ้นอยู่กับการกระทำ การกระทำจึงเป็นเรื่องใหญ่โต
มาก

พระพุทธเจ้านำธรรมมาสอนโลกทั้งดีทั้งชั่วทุกแง่ทุกมุม นำออกจากพระทัย รู้
เห็นทุกอย่างประจักษ์กับพระทัยแล้วนำออก อันไหนส่วนดีส่วนชั่วแจงออกไป ๆ จากที่
คัดเลือกเรียบร้อยแล้วที่พระทัยคือใจ ส่วนไหนผิดก็บอก ส่วนไหนถูกก็บอก เพราะพระ
องค์เคยทำความผิดความถูกมาเป็นประจำ จนกระทั่งถึงวันรู้แจ้งแทงทะลุหมดนี้ จึง
กระจ่างออกหมด บอกบาปบอกบุญคือใจ ขึ้นตรงนั้นเลย เกิดขึ้นที่ใจไม่เกิดขึ้นที่ไหน
ทั้งดีทั้งชั่วเกิดขึ้นที่ใจ ใจเป็นผู้คิดตัดสินใจแล้วแสดงออกมาทางวาจา ก็เป็นวาจาที่ดีที่
เสีย ทำออกไปก็เป็นการกระทำผิดกระทำถูกไป ออกไปจากใจผู้บงการ

พระพุทธเจ้าทรงเลือกเฟ้นหมดแล้วเห็นประจักษ์ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีผิด นี่ละที่
นำมาชะล้างโลกพอได้บรรเทาทุกข์กันไปบ้างในภพหนึ่ง ๆ ไม่ติดแนบกันไปทีเดียว
เช่นอย่างนี้เป็นภพชั่วอย่างนี้ ชาตินี้ชั่วชาติหน้าดี ภพนี้เลวภพนั้นดีอย่างนี้ สับปนกันไป
ถ้าดีมีมากความดีก็หนาเข้า ๆ สับต่อกันเรื่อย ๆ ต่อกันถึงนิพพาน ความชั่วก็แบบเดียว
กัน สร้างแต่ความชั่ว ๆ สร้างเมื่อไรไม่ว่าดีว่าชั่ว เพิ่มได้ทั้งนั้น สร้างไม่หยุด เพิ่มไม่
ถอย ผลความทุกข์ความสุขก็เพิ่มขึ้นตลอด นั่นธรรมพระพุทธเจ้าสอนไว้คือธรรมสอน
โลก ไม่ได้มาลูป ๆ คล่า ๆ สอนนะ พระพุทธเจ้าสอนโลกทุกพระองค์ ทรงเลือกเฟ้น
พิจารณาเรียบร้อยจากพระทัยแล้วนำออกแสดงจึงไม่ผิด จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัส
ไว้สมบูรณ์แบบแล้ว หรือตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีที่จะเพิ่ม จะต่อเติมหรือตัดออกอะไร
เรียกว่าตรัสไว้สมบูรณ์แล้ว

คือหัวใจดวงนี้ระหว่างกิเลสกับธรรมมันรบกันตลอดเวลา ถ้ากิเลสมีอำนาจมาก
มีแต่กิเลสเหยียบธรรม ก็เหยียบเรานั้นแหละ พอตื่นขึ้นมา สมมุติว่าชาตินี้ตั้งแต่ตื่น
นอนวันหนึ่ง ๆ เจ้าของไม่คำนึงทั้ง ๆ ที่เจ้าของทำอยู่ตลอดเวลา ทำชั่วทำดี คิดชั่วคิดดี
พูดชั่วพูดดี ออกไปจากใจเป็นผู้บงการตั้งแต่ตื่นนอนจนหลับ เราเอาภพมนุษย์ของเราที่
เป็นภพพอรู้เรื่องได้บ้างนี่ ดีชั่วก็รู้กันในวงมนุษย์เรา วันหนึ่งตื่นขึ้นมาสั่งสมแต่ความชั่ว
ที่คนมีใจหนักแน่นไปทางความชั่ว เพราะกิเลสมันดึงลง ๆ ก็สร้างแต่ความชั่ว วันนี้ก็
สร้าง วันหน้าก็สร้าง เดือนนี้เดือนหน้า ปีนี้ปีหน้า ตั้งแต่วันเกิดถึงวันตายสร้างแต่ชั่ว
แล้วคน ๆ เดียวเป็นผู้รับทั้งหมดนะ

ที่สร้างไว้ทั้งหมดนี้ไม่มีใครรับมาแบ่งปันส่วนออกไป แบ่งหนักแบ่งเบา กันไม่มี เป็นเรื่องของเจ้าของล้วน ๆ แล้วมันไม่หนักได้ยังไงก็สร้างอยู่ตลอดเวลา แล้ว ยังประมาทอยู่อีกว่าบาปบุญไม่มี ก็ยิ่งหนักเข้าไปอีก นั่นซี นี่โลกมันจมน ๆ เพราะเหตุนี้เอง โลกพิน ๆ ขึ้นตามอรรถตามธรรม ฟังเสียงธรรมแล้วก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตะเกียกตะกาย ๆ ตั้งแต่หนัก ๆ ขึ้นไปเรื่อย ตะเกียกตะกายไม่หยุดไม่ถอยก็ค่อยเบา ลง ค่อยราบรื่นไป การสร้างความคิดราบรื่นได้เช่นเดียวกับคนที่เคยสร้างความชั่ว สร้าง ความชั่วเมื่อมันติดนิสัยสันดานแล้ว ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้นะ มันกวน ที่นี้คนทำดีก็ธรรม เตือน วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ มันหากมีอยู่ในจิต ตะขิดตะขวงอยู่ในนั้นแหละไม่ สะดวก ถ้าไม่ได้ทำไม่สะดวก นี่เรียกว่าทางธรรมค่อยราบรื่นแล้วนั้น ค่อยก้าวออก ๆ วันไหนทำสบาย ๆ เรื่อย ๆ นั้นเป็นอย่างนั้นนะ ฟังให้ดีทุกคน

ที่พูดนี้ถอดออกจากหัวใจทั้งนั้นนะ พูดแล้วสาธุไม่ได้ประมาทคัมภีร์ คัมภีร์ออก จากพระทัยพระพุทธเจ้าออกจากใจของสาวก ถอดออกไปเป็นคัมภีร์ หลักใหญ่จริง ๆ อยู่ไหน ที่นี้เวลามันรู้แล้วจะไปหาคว่าที่ไหนละ ก็มีอยู่นั้นหมดแล้ว เวลามันลำบากก็ลำบาก อ่านดูหัวใจตัวเอง เวลาเราประกอบความพากเพียร เริ่มมาตั้งแต่รักษาศีลนั้น นะ ยกตัวอย่างเช่นเราบวชแล้ว บวชแล้วต้องเปลี่ยนใจให้หมด ตัดสินใจวินิจฉัย ใคร่ครวญสั่งสอนตัวเอง ฝึกทรมานตนเองตัดตัวเองตั้งแต่บัดนั้นมา นั้นตั้งโปรแกรม ใหม่แล้ว ความรู้สึกนี้เปลี่ยน เช่นยกตัวอย่าง ที่แม่พูดไม่ลืมนะ เราไม่ลืมจริง ๆ มันฝัง ลึกลงนะ แม่ก็ไม่เคยยกยอลูกแหละ บทวันนั้นวันจะไปบวช ปับมานั่งนี้ แม่จะบอกนะ เตรียมของแล้วจะออกไปพร้อมกับท่านพระครู ออกไปบวช เพราะท่านพระครูท่านมา ทำบุญที่บ้าน(บ้านตาด)ที่วัด(เก่า) ที่ต้นสักอยู่ รือแล้วจึงมาเป็นวัดนี้ขึ้นมา ท่านพักอยู่ที่ นั้นวัดร้าง ตอนนั้นไม่มีพระ

เวลาท่านออกนั้นเราก็เตรียมไปหาท่านแล้วก็ออกพร้อมกันไปวัดโยธา ของ จะมีอะไร ของเอาติดตัวไปมีเครื่องนุ่งห่มนิดหน่อยเท่านั้นเอง เขามาบอกว่าท่านเตรียม จะออกแล้ว เราก็เตรียมตัวออกมาจะไป แม่มานั่งปับนี้ นี่แม่จะบอกนะ ทุกสิ่งทุกอย่าง แม่ไม่มีที่ต้องดินะลูก แต่สำคัญที่การนอนนะลูก ถ้าลงได้นอนแล้วตายเลยเทียว แม่ไม่ ปลุกเป็นไม่ลูก นี่ละแม่วิตกวิจารณ์เหลือเกิน อย่างอื่นแม่ไม่ได้วิตก แต่เรื่องการนอนนี้ เต็มเอามากทีเดียว จนอดเป็นห่วงเป็นใยไม่ได้ เกรงว่าเวลาไปบวชเป็นพระแล้วนอนไม่ ตื่น พระท่านไปบิณฑบาตบ้านใดตำบลใดที่ไหนมา กลับมาแล้ว ให้ไปปลุกท่านบวช ยัง นอนไม่ตื่นมากินข้าว อย่าให้แม่ได้ยินนะ แม่เอาหัวมุดดินเลยนะลูก แม่วิตกเหลือเกิน ตอนนี้

ว่าจะไปไหนมาไหน ถ้าลงได้นอนแล้วจมนเลย เฉพาะก็คือว่าเราได้สั่งแม่ไว้ วันพรุ่งนี้เข้าปลุกหน่อยนะ จะไปธุระแต่เช้า พอแม่รับทราบแล้วก็ปล่อยเลย คือทอดธุระ ที่นี้แม่ไม่รู้ว่าเราทอดธุระละซี ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเองมันก็จมนไปเลย ไม่มีวันไหนที่จะตื่นไปเลยทีเดียว ไม่เคยมี เพราะทอดธุระ ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง เราก็นอนจมน ถึงเวลาแม่สะกิดนิ้วเท้าบีบเท่านั้นสะดุ้งตื่นไปเลย ทุกครั้งไม่มีพลาดเรื่องจะตื่นเองนี้ไม่มี เรียกว่าทุกครั้งแม่ต้องปลุกทุกที นี่จะเป็นอารมณ์มากสำหรับแม่นะ ที่ว่าไปปลุกท่านบัวมาฉันทันที โอ้ย อย่าให้แม่ได้ยินเลยนะ แม่อยากเอาหัวมุดดิน เราไม่พูดนะ เฉย ผิงลิก

คือความรู้สึกของเรากับแม่มันต่างกัน ที่เรานอนจนกระทั่งแม่มาปลุก คือว่าทอดธุระ ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง จากนั้นก็นอนเลย พอถึงเวลาแม่ปลุกแล้วค่อยไป ๆ มันมีพี่ชายคนหนึ่งเป็นคู่แข่งกัน บักห่านันมันนอนตื่นก่อนเข้าใจบ่ มันบอกแม่เหมือนกัน แม่ปลุกหน่อยนะตอนเช้า จะไปธุระอะไรแต่เช้า แม่ไม่ทันปลุกมันตื่นมันไปแล้วไอนั้น มันเป็นคู่แข่งกันกับเรา ไอน้เราแม่ต้องปลุกทุกที บักห่านัน โม่โม่ให้มันอยู่เดี๋ยวนี เข้าใจบ่ ถึงเวลาเขาลุกไปเองก็มี แม่ได้ปลุกก็มี ไอน้เราไม่มี ที่ว่าลุกไปเองไม่มีเลย แน่ใจขนาดนั้นเพราะความทอดธุระ เพราะถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง

ที่นี้พอออกจากบ้านไปแล้ว ตัดสินตัวเองผิงเลยเทียวนะ ที่นี้ออกมาแล้วแม่ไม่ตามมาปลุกนะ ทุกอย่างเราต้องเป็นตัวของเราเต็มเหนี่ยว จะเป็นอย่างไรแต่ก่อนไม่ได้นะเท่านั้นพอ เหมือนกับหินหักเลย เอามาต่อก็เป็นรอยต่อ คือเหมือนหินหักต่อกันไม่ได้ว่าอย่างไรต้องเป็นอย่างนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมานอนนี้สะดุ้งผิง ๆ ๆ เลย ผิงหักตั้งแต่วันเข้าภาคที่แรก ยังไม่ได้บวชนะเอาแล้วผิงแล้ว จนกระทั่งได้ ๑๘ พรรษาฟิงชี ฟีน้องทั้งหลายฟิงมันน่าเชื่อไหม แต่เราก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ตั้งแต่บัดนั้นแล้วนอนนี้ดีดผิง ๆ ๆ จะเอาเวลาไหนกำหนดตายไว้เลยเทียว ดีดผิง ๆ บางทีนอนตี ๓ ตี ๔ สว่างตื่นทันหมดเลยไม่มีพลาด นี่ละคือผิงตัวเอง นอนนี้ดีดผิง ๆ ๆ

ไม่ได้ลุกขึ้นธรรมดานะ พอตื่นนอนนี้เหมือนกับแม่เนื้อตื่นนายพรานนั่นแหละ ดีดผิงเลยทันที จนกระทั่งชินต่อนิสัย เราจะตั้งท่าลุกอย่างนั้นหรือไม่ตั้งท่ามันชินของมันแล้ว พอรู้สึกนี้มันจะดีดผิง ๆ ๆ ตั้งแต่บัดนั้น เรียนหนังสือก็แบบเดียวกัน ยิงออกปฏิบัติด้วยแล้วมันก็แบบเดียวกันอยู่แล้วจะให้ว่ายังไง ไปถึงพรรษา ๑๘ นั้นละผิงตั้งแต่บัดนั้นไม่มีเคลื่อนคลาดเลย การนอนจะเอาเวลาไหนได้ทั้งนั้นเลย นอนตึกขนาดไหนกำหนดบับไว้เลยจะลุกเวลาเท่านั้น บังคับไว้แบบนี้ะ พอถึงเวลาดีดผิง ๆ เลย

จนกระทั่งพรรษา ๑๘ แล้ว ที่นี้คิดว่าผิงใหม่ จะนอนให้ธรรมดา ๆ คือตื่นขึ้นมาว่าที่ศรัทธาต่าง ๆ เรียบร้อยแล้วค่อยลุกขึ้นมาด้วยความมีสติตั้งเรียบร้อยดีงาม ไม่ได้แบบผิง ๆ อย่างนี้ ผิง ๆ อย่างนี้เราก็ดทราบแล้วว่าเราขึ้นเวที ต้องใช้วิธีการอย่างนั้น

บัดนี้ไม่ได้ขึ้นเวที เป็นธรรมดา ก็ควรจะปฏิบัติกริยา การหลับการนอนการตื่นเป็นธรรมดา พอติบพอดี ถึงอย่างนั้น พอตื่นปั๊บออกแล้วนะ ตามไม่ทัน นี่เคยชินต่อนิสัย พอรู้สึกนี้ดีดี ผิง เจ้าของกำหนดว่าจะรู้ที่ศรีทางก่อนค่อยลุก ไม่นะมันผิงก่อนแล้วพยายามฝึกอยู่นานเหมือนกันถึงได้

ที่นี้เวลาได้แล้วนี่ ตายไปเลยทุกวันนี้ แล้วแต่จะลุกเมื่อไรไม่ลุกเมื่อไร มันเลยเถิดแล้วเตี้ยวันนี้ะ เรื่องการหลับการนอนเรานี้เรียกว่าเลยเถิดแล้ว ปฏิบัติตามธาตุตามขันธุ์ พออยู่พากินพาหลับพานอน เอาธาตุขันธุ์เป็นประมาณแล้วเตี้ยวันนี้ ไม่ได้เอาธรรมมาเป็นประมาณนะ อันนี้เราก็ไม่ได้ตำหนิเรา เราจะปล่อยวาระไหนเรามีเหตุมีผลของเรา เช่นอย่างที่ว่าพรรษา ๑๘ นี้ฝึกใหม่ เราก็มียเหตุมีผลของเรา ระยะนี้ก็ได้ขึ้นเวทีเข้าสู่สงครามที่ตรงไหน ๆ เป็นธรรมดาปฏิบัติตัว การหลับการนอนการตื่นก็ให้เป็นธรรมดา พอตื่นขึ้นมารู้ที่ศรีทางเรียบร้อยแล้ว ลุกขึ้นมาด้วยความมีสติตั้งสวงามธรรมดา เราจะเอาอย่างนั้น แต่มันไม่ได้ชิ เพราะมันเคยมาแล้ว พอรู้สึกนี้ผิง ๆ เลยเทียว

ไม่มีคำว่านอนซ้ำอีก นั่นฟังชิ ถ้างได้ตื่นแล้วเท่านั้น เว้นตั้งแต่ป่วย เช่น ถ่ายท้อง บางทีมันถ่ายไม่รู้กี่ครั้งก็หน มากก็ต้องมานอน มันหากมียกเว้นกันอยู่ในนั้นนะ พอหมดวาระแล้วมันจะติดของมันเป็นปกติทันที ไม่ได้มีคำว่าตั้งใจฝึกนะ มันหากเข้าใจตัวเอง พอปกติแล้วต้องเป็นปกติทุกอย่าง การหลับการนอน ความพากความเพียรต้องเป็นปกติ จะอึดอดเหนื่อยนายอย่างนั้นไม่ได้ แต่เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยเราอนุโลมไปเสีย เช่น มานอนซ้ำอีก อย่างนั้นนอน ถ้าธรรมดาไม่เจ็บไข้ได้ป่วย พอตื่นแล้วเท่านั้นไม่เคยหลับไม่เคยนอน ถ้าตื่นแล้วกลับมานอนอีก มันเข้ากันได้หรือกับเวลาเราตื่นนอนดีดีผิงใช้ใหม่ละ ยังจะกลับมานอนอีก มันเข้ากันได้หรือ มันก็ไม่เห็นภัยในการหลับละชิ จะหลับไปอีกละชิ นี่ละการฝึก

ที่โยมแม่พูดนี้เราไม่ลืม เราก็มไม่เคยมาพูดให้โยมแม่ฟังนะ ว่าเราไปฝึกตัวยังงัย ๆ ออกจากแม่ไปแล้ว เราไปฝึกตัวเราแบบไหน ไม่เคยเล่าให้แม่ฟัง แต่แม่ต้องทราบที่อยู่วัดโยธาฯ เพราะวัดโยธาฯ กับบ้านตาด แม่จะไม่สังเกตสอดรู้ลูกของตัวได้ยังงัย ใช้ใหม่ ลูกเป็นยังงัย ๆ ก็ต้องสอดรู้อยู่งั้น เราก็มไม่มีอะไรให้แม่ให้พ่อเสียใจด้วยความอ่อนแอท้อแท้เหลวไหลนี้ไม่มี นอกจากเขาไปฟ้องท่านพระครูว่าท่านบ๊วจะเป็นบ้า แล้วเป็นยังงัยถึงจะเป็นบ้า ไม่ทราบว่านอนเวลาไหน เขาไปทำบานประตูตึกสองชั้น เขาทำบานประตูจนกระทั่งออกพรรษา ๓ เดือน บานประตูหน้าต่างทุกสิ่งทุกอย่าง เขาอนอยู่ข้างนอก เราอยู่ข้างใน เขาก็สังเกตอยู่ตลอดละชิ เวลาไหนก็เหมือนว่าไม่มีหลับมีนอน ถ้าว่า

จะไปเที่ยวไปกุฎิหลังไหน ไปเที่ยวอยู่กับใครก็ไม่เห็นไปไหน อยู่คนเดียวตลอด ๆ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ

(เขา)จึงไปฟ้องท่านพระครูว่าคุณบัวจะเป็นบ้า เป็นบ้าเพราะอะไร ไม่รู้จักกลับ จักนอนเลย เวลาไหนมีแต่ดูหนังสือ ๆ ตลอด ครั้นออกมาก็บ่นหนังสือสวดหนังสือพุม ๆ ๆ คือท่อง เขาก็เห็นแต่อย่างนั้น ถ้าขึ้นเป็นอย่างนี้ไปเดี๋ยวคุณบัวจะเป็นบ้านะ ท่านพระครูท่านก็กลัวลูกศิษย์ท่านอ่อนแอ ท่านก็ว่า หือ คุณบัวเธอหนูนอะไร หนูนหมอน หรือหนูนมะพร้าว เรว่าหนูนหมอน เฮ้ย.ข้าหนูนมะพร้าว ไปเรียนสนธิ์เรียนมูลฯ อยู่ เมืองอุบลฯ โน่น ไปเรียนสนธิ์เรียนมูลฯ หนูนมะพร้าว พอมะพร้าวกลิ้งนี้ข้าลูกเลย ว่าจั้น อันนี้ยังหนูนหมอนอยู่ อย่าไปบอกนะเดี๋ยวกำลังใจจะลด แล้วเขามาเล่าให้ฟัง พระครูเองท่านไม่เล่าแหละ เฉย แต่ท่านก็รู้ กิริยาท่าทางทุกอย่าง การกระทำทุกอย่าง เพราะยังงั้นถึงได้อยู่ใกล้ชิดกับท่านละซี แล้วท่านก็ได้รู้ทุกอย่างกับเรา

พูดถึงเรื่องการฝึกตั้งแต่วันไปบวช เริ่มฝึก การนอนฝึก ทุกอย่างฝึก จากนั้นแล้วพอบวชปั๊บ หลักธรรมหลักวินัยต้องเป็นชีวิตของพระ ให้เคลื่อนให้คลาดให้ต่าง พร้อยไม่ได้เมื่อรู้้อยู่ นอกจากเราไม่รู้มันไปโดนโทษเอาโดยสุดวิสัย อย่างนี้มันเป็นไปได้

เอา ยกตัวอย่างมันสุดวิสัย เช่น เขาเอาอันนี้มาวางไว้ที่นี้ อันนี้ยังไม่ประเคน นี่เป็นที่นั่งฉันจ้งหันของเรา เขามาวางไว้ที่เราไม่เห็นเวลามาวาง แต่เราเข้าใจว่าเป็นพระ เอามาวางไว้เสีย ความจริงไม่ใช่พระ โยมเอามาวางเข้าใจไหม เมื่อโยมเอามาวางเรียกว่าของนี้ยังไม่ประเคน ไซ้ไหมละ เมื่อยังไม่ประเคนพระฉันลงไปปรับอาบัติ ที่นี้เราเข้าใจว่าประเคนแล้วก็ไปจับเอามาที่ฉัน อย่างนี้ปรับอาบัติแล้วไซ้ไหม นี่เป็นโทษได้โดยไม่มีเจตนาไม่รู้เรื่อง อย่างนี้เป็นไปได้ด้วยกันนั้นแหละ ที่จะให้มีเจตนาว่ายังไม่ประเคนจะมาฉัน โอ้ย.ไม่ได้เลยเด็ดขาด นี่แหละพูดถึงมันสุดวิสัย มี นึกว่าของเขาประเคนแล้ว นึกว่าพระเอามาวางไว้ ที่ฉันอยู่ที่นี้นึกว่าพระเอามาวางไว้ข้าง ๆ ความจริงโยมหรือเด็ก เขาเอามาวางไว้ เราไม่เห็น เวลาฉันแล้วจึงมีผู้บอก บอกที่ไหนได้มันฉันแล้ว นั่นละเป็นอาบัติแล้วเราก็ออม อย่างนี้ท่านไม่ได้ถือว่ารุนแรง ถือเป็นธรรมดา ปรับโทษเป็นธรรมดา แสดงอาบัติยอมรับโทษเรื่องก็ผ่านไป ไม่ใช่เจตนา ถ้าเจตนาที่รุนแรงมาก ถึงโทษน้อยก็เพื่อมากได้ไม่สงสัย

วันนี้พูดถึงเรื่องการระมัดระวัง เรื่องศีลเรื่องธรรมปฏิบัติตลอดมา ก็ลำบากบวชที่แรก ก็เราอยู่ฆราวาสโกโรโกโสมีธรรมมีวินัยเมื่อไร พอไปบวชแล้วธรรมวินัยมัดตัว กิริยาทุกอย่างระมัดระวังกลัวผิดกลัวพลาด ขาดจากศีลจากธรรมไม่ใช่ของดี จากนั้นจนกระทั่งทางพระก็ค่อยชินไป ที่นี้เกี่ยวกับเรื่องธรรม ธรรมเวลาฝึกหัดที่แรก มันดีมันดีจิตใจ เพราะมันเคยเตลิดเปิดเปิงมาเป็นประจำ เวลาจะมาเข้ากรอบของ

ศีลของธรรมมันไม่ยากเข้า มันคอยจะเตลิดเปิดเปิง นี้ก็บังคับยาก ๆ จากนั้นเข้าทางด้านภาวนาหนักเข้าไปอีก ยิ่งมัดกันเข้า หนักกันเข้า นี่ฝืนยากขนาดไหนล่ะ ฟังเอาซิ นี่ฝืนเป็นลำดับ ๆ ครั้นต่อมาค่อยชินเข้า ๆ ค่อยราบรื่นเข้าไป ส่วนที่ยังไม่ชินมันก็ฝืน ๆ เอากันไปเรื่อย ๆ ต่อไปมันก็ค่อยราบรื่น ๆ

จิตพอได้มีความสงบแล้วเห็นคุณค่าแห่งความสงบของตัวเอง ชยันหมั่นเพียรมากเข้า ถึงจะฝืนก็ฝืนกัน ตั้งหน้าตั้งตาฝืนจริง ๆ ไม่ท้อแท้อ่อนแอเพราะมีผลข้างหน้าอยู่แล้ว จากนั้นหนักเข้า ๆ จิตมีความสงบเยือกเย็นเป็นความสุข อยู่ที่ไหนสบาย ก็ยิ่งเพิ่มความพากเพียร ออกทางด้านปัญญา ปัญญาที่แรกก็ต้องลากออก มันไม่ยอมออก มันนอนตายอยู่ในสมาธิไม่ยอมออก ลากออก ๆ พอปัญญาเห็นคุณค่าแล้วก็บึ้ง นั่นเห็นไหมล่ะ นี่ต้องฝืนทั้งนั้น ไม่ฝืนไม่ได้ ฝึกทั้งนั้นไม่ฝึกไม่ได้ นี่พูดถึงเรื่องการฝึก

ใจของเราดวงเดียวนี้แหละ เวลาเริ่มแรกฝึกแบบนี้ ต่อมาฝึกแบบนี้ฝึกแบบนี้ ๆ ไปเรื่อย แบบไหนที่ยังไม่เคยมันก็ฝืนเรา ๆ ก็ต้องต่อสู้กัน พอเคยกันไปแล้วก็ค่อยราบรื่น ๆ เรื่อย ๆ ไปอย่างนั้นนะ จนกระทั่งก้าวเข้าสู่ความเป็นเองของธรรมของความเพียรของสติปัญญา ก้าวขึ้นสู่สติปัญญาอัตโนมัติ อันนี้พูดไม่ได้ว่าฝืนนะ มีแต่พุ่ง ๆ เลย เทียว ยากลำบากมันก็ไม่ถือเป็นอุปสรรค มีแต่พุ่งจะเหยียบหัวกิเลสถ่ายเดียว หนักมากน้อยเท่าไรมีแต่หนักเพื่อจะเหยียบหัวกิเลสหนักเข้าเท่านั้น มันเลยลืมเรื่องเหล่านี้ นี่ละมันเป็นขั้น ๆ นะการฝึก

ถ้าถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว ทั้ง ๆ ที่กิเลสก็มีอยู่แต่ความหวังนี้มันล้นพ้นนะ เพราะฉะนั้นความเพียรจึงกล้าละชิ คือขนาดได้รั้งเอาไว้ รั้งเอาไว้คือให้พออยู่พอดี ถึงเวลาหลับนอนก็หลับนอนบ้าง เข้าสมาธิภาวนาบ้าง พักผ่อนความสงบบ้าง ออกทางด้านปัญญาให้พอเหมาะพอดีบ้าง นั่น เรียกว่าพอดี ที่นี้เวลามันติดสมาธิก็ไม่พอดี นอนจมเหมือนหมูจมปลักอยู่จั้น หมูจมปลักเป็นยังงี้ แล้วเวลาออกทางด้านปัญญามันก็พุ่งของมันเลยแบบไม่มีเบรกห้ามล้อ มีแต่คันเร่งเตลิดเปิดเปิง มันก็ไม่รู้จักความพอดีละชิ อย่างนั้น ก็ต้องมีครูมีอาจารย์คอยรั้งคอยบังคับเอาไว้ เราก็ก้าวเดินตามนั้น

พอก้าวเข้าถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติหมุนตัวไปเอง ๆ ความเพียรเป็นเอง ๆ ที่นี้เรื่องราวฝืนไม่ฝืนมันไม่ถือเป็นการณ์ละ มีแต่จะเหยียบหัวกิเลสถ่ายเดียว มันจะหัวใหญ่เท่าหัวช้างก็ตามเหยียบหัวมันไปเลยไม่ถอย นี่การประกอบความพากเพียรให้ท่านทั้งหลายยึดไปเป็นหลักเป็นเกณฑ์นะ มันยากมันลำบากเป็นขั้นเป็นตอน ๆ แต่ไม่พ้นจากความอุตสาหะพยายามของเราไปได้ จะราบรื่นในวันหนึ่งแน่นอน เพราะธรรมเป็นธรรมชาติที่ราบรื่น เมื่อเราเอาธรรมเข้ามาเป็นที่เกาะที่ยึดแล้ว ธรรมพาไปพาฝืนพาสู้อย่างไร ถ้ากิเลสพาสู้อย่างไรล่ะ สู้ลงเหวลงบ่อไปอย่างนั้นนะ นี่การฝึกตนให้พิจารณากันอย่างนั้นนะ

นี้ได้ถอดออกมาจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เพราะเป็นที่แน่ใจแล้ววิธีการของเราที่ดำเนินมาแล้วนี้ไม่ผิด เพราะถ้าผิดผลปรากฏขึ้นมาได้ยังไง นั่น ผลมากน้อย ประจักษ์อยู่ที่ใจ ได้มาจากเหตุผลอย่างนั้น ๆ นั่นมันสืบเนื่องกันมา จนกระทั่งถึงสติปัญญาอัตโนมัตินี้โหลงไปหมดเลยที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ชยับ ๆ เลย ไม่มีถอย ไม่ว่าจะอยู่เวลาใดธรรมเปลือไม่มี นี่จึงเรียกว่า ธรรมชาติเป็นเองไม่มีผล ตื่นนอนพับเป็นอันเดียวกันแล้วสติปัญญา ติดแนบกันพืดกันกับกิเลสแล้ว เป็นเอง ๆ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ๆ แม้ฉันจ้งหันอยู่นี้อาหารเคี้ยวกันก้อบ ๆ เราเข้าใจหรือว่าจิตนี้จะมาพัวพันกับอาหาร มันไม่ได้อยู่นะ มันหมุนของมันอยู่นั้น อันนี้ก็เคี้ยวไปกลืนไปอย่างนั้นแหละ ส่วนกิเลสกับธรรมมันพืดกันอยู่โดยอัตโนมัติ

เหมือนกับเราที่เซ่อ ๆ ซ่า ๆ อยู่นี้แหละ เวลาอยู่ที่ไหนทางเคี้ยว ๆ ไป กิเลสลากคอปไป ๆ ทางนี้ก็เคี้ยวไป ตาก็เหม่อมองไป กิเลสลากคอปไปเข้าใจเธอ นั่น เวลากิเลสมีอำนาจมีแต่ลากไปเพลินไปกับมัน ที่นี้เวลาธรรมมีอำนาจถึงเคี้ยวก็เคี้ยวกลืนก็กลืนแต่มันไม่ได้สนใจ มันจะหมุนของมันอยู่นี้เข้าใจไหมละ เวลาธรรมราบรินแล้วเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่เราจะลากไปตลอดเวลา ลำบากตลอดเวลา ถึงขั้นมันมูมานะมันเป็นของมันเอง คำว่าขี้เกียจขี้คร้านหายหน้าไปไหนไม่รู้ละ มันหายของมันไปเองตั้งแต่ความเพียรอัตโนมัติขึ้นเท่านั้นแหละ เรื่องความขี้เกียจขี้คร้านจึงรู้ว่ามันเป็นกิเลสทั้งนั้นเหยียบหัวมันไปแล้วผาง ๆ ปัญญาอัตโนมัติอยู่ที่ไหนเป็นความเพียรตลอด ๆ ตั้งแต่ขณะตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่มีเวลาพรากจากกันเลยระหว่างสติปัญญากับกิเลสพืดกัน นี่เรียกว่าเป็นเอง

นี่ละธรรมะถึงขั้นเป็นเอง ก็เหมือนกิเลสเป็นเองนั้นแหละ กิเลสเป็นเองในหัวใจของสัตว์โลก เรากับเขาก็เหมือนกันนั้นแหละ มีแต่กิเลสดึงหน้าดึงหลังตลอดเวลา ในอิริยาบถต่าง ๆ กิเลสทำงานตลอดในหัวใจเรา ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังแล้วธรรมทำงานตลอดแบบเดียวกันนะ จนกระทั่งกิเลสมันเสื่อเมื่อไรแล้วสติปัญญาถึงจะหยุด อันนี้มันก็หมุนของมันเต็มเหนี่ยว ๆ สติปัญญาอัตโนมัติเชื่อมกันเข้าไป ๆ กลายเป็นมหาสติมหาปัญญา เชื่อมโยงกันเข้าไปแล้วต่อกันเข้าไป ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญานี้ชิมซาบไปเลย ไม่ได้เป็นแบบเขายาลาบปัก ๆ ๆ สติปัญญายังเป็นบทเป็นบาท สติปัญญาอัตโนมัตินะ ยังรู้สึกเป็นบทเป็นบาท ละเอียดล่อขนาดไหนมันก็บ๊บ ๆ ๆ ให้เห็นนี่

แต่พอมหาสติมหาปัญญาไม่ได้เป็นอย่างนี้ละ ชิมซาบไปเลย ชิมไปเลย ๆ ส่วนหยาบชิมหยาบ ส่วนละเอียดชิมละเอียด ชิมไปโดยอัตโนมัติให้ชื่อว่ามหาสติมหาปัญญา ไม่เช่นนั้นไม่ทันกิเลสตัวละเอียดแหลมคมมาก มหาสติมหาปัญญาเป็นอาวุธที่ทันสมัยกับกิเลสประเภทละเอียด มันเห็นชัด ๆ อย่างนั้นชิปฏิบัติธรรม แล้วจะไปทูล

ถามพระพุทธเจ้ายังงี้ ก็เรื่องพระพุทธเจ้าแสดงมาอย่างนี้ พระองค์ผ่านไปหมดแล้ว รู้หมดแล้วสอนไว้ถูกต้องแล้ว เมื่อได้เจอกันแล้วจะไปสงสัยยังงี้ มันก็หมุ่นเข้า ๆ ซึมซาบเข้า ๆ สิ่งไม่เคยรู้ ๆ สิ่งไม่เคยเห็น ๆ ตาเรานี้เห็นแต่รูป หูก็ได้ยินแต่เสียง จมูกก็ได้แต่กลิ่น ลิ้นได้แต่รสชาติ กายนี้ก็ได้อสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งเท่านั้น ที่ละเอียดกว่านั้นไม่มีวิสัย ความรู้อันนี้เอาอันนี้เป็นเครื่องมือ

ใจของเราธรรมตาเอาตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นเครื่องมือให้ดู ให้รู้ให้เห็นให้ได้ยินได้ฟัง แต่ใจเป็นหลักธรรมชาติของตัวเอง เมื่อความรู้ของใจพอแล้วทางนี้ก็อาศัยเวลาจะหมุ่นมาทางนอกดูนั่นดูนี่ก็ดู ได้ฟังได้เห็นสัมผัสสัมพันธ์อะไรก็สัมผัสสัมพันธ์ แต่เวลาไม่ต้องการปั๊มหมุ่นเข้าภายใน จิตเป็นธรรมชาติของตัวเองเครื่องมือพร้อมหมดแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมาอาศัยตา หู จมูก ลิ้น กายละนะ ใจนี้แผ่ออกกระจายไปหมด ท่านว่าหุทิพย์ ตาทิพย์ พวกญาณหยั่งทราบ หยั่งทราบจากจิตทั้งนั้น ไม่ได้ออกมาจากตา หู จมูก ลิ้น กายนะ ให้ฟังให้ดีนะ

นี่ละเป็นหลักธรรมชาติแท้ เมื่อจิตสำเร็จเข้าเป็นตัวของตัวเองแล้ว มาพร้อมอยู่ทั้งหมด อายุตะเครื่องสืบต่อก็คืออันนี้ออกเลย อายุตะร่างกายของเราตา หู จมูกเป็นอายุตะเครื่องสืบต่อกับรูป เสียง กลิ่น รส อายุตะ แปลว่าเครื่องสืบต่อกันประสานกัน ทีนี้เวลาจิตรวมตัวเข้าเป็นพลังเต็มที่แล้ว กายนอกก็อาศัยอย่างโลกเขาอาศัยกัน แต่ภายในที่ต้องการจะ เอาภายในโดยเฉพาะ ไม่จำเป็นกับสิ่งเหล่านี้ ผิงเลยภายใน นั่นเข้าใจไหม นี่เป็นอายุตะสมบูรณ์แบบอยู่ในนั้นถ้าอายุตะนะ แต่เราไม่อยากจะอายุตะนะ ก็มันพร้อมแล้วทุกอย่างมันรู้อยู่ทั้งหมดจะว่ายังงี้ ว่าอายุตะสืบต่อ สืบต่อไม่สืบต่อมันก็รู้อยู่ของมันอยู่นั้น นี่ละจิตถึงขั้นมันละเอียดแหลมคม

จึงว่าไม่มีอะไรเหนือจิตไปได้ จิตจะเป็นนักรู้ได้ทุกอย่าง อยู่กับจิตนี้หมดเลย เมื่อมันรู้อบของมันทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ปล่อยหมดเลย รู้แล้วปล่อยหมด ทุกสิ่งทุกอย่างภายนอกปล่อยเข้ามา จนกระทั่งตัวของตัวก็ปล่อย วางหมด วางหมด นั่นละท่านว่านิพพานเที่ยง สุธญโต โลกั อเวกขสุสุ โลกเป็นของว่างเปล่า วางไปหมดไม่มีอะไรมาผ่านจิตใจเลย ถ้าว่าเป็นอิสระก็เต็มตัว พวกกันจำเอานะ การปฏิบัติศีลธรรมต่อตัวเอง ต้องปฏิบัติอย่างนี้ มาอยู่เลื่อน ๆ ลอย ๆ ไม่ได้นะ

อย่าไปเชื่อพวกเปรตพวกผีพวกยักษ์พวกมาร ที่มันสังหารชาติสังหารศาสนาอยู่เวลานี้ พวกนี้พวกกองสังหาร สังหารตนเป็นอันดับแรก แล้วก็สังหารผู้เกี่ยวข้องชาติศาสนา บ้านเมืองทั้งหลายให้แหลกเหลวไปตาม ๆ อย่าเอามาเป็นคติ อย่าเอามาเป็นแบบนะ ถ้าไม่อยากจะจมกันทั้งประเทศทั้งศาสนาของเรา ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงอรรถเสียงธรรมไม่เคยทำผู้ใดให้ลุ่มจมแม้รายเดียวไม่มี แต่เรื่องของกิเลสมีเท่าไร

จมไปด้วยกันหมดถ้าเชื่อมันนะ ถ้าไม่เชื่อไม่จม ให้จำคำนี้ให้ดี มันมีอย่างนี้ละ ตีกับข้าว เราจะไปตำหนิมันโดยถ่ายเดียวไม่ได้ ตีกับข้าวมันเป็นคู่แข่งกันมา กิเลสกับธรรมเป็นคู่แข่งกันมา มันต้องพืดต้องเหวี่ยงกระทบกระทบกันอยู่ตลอดเวลา ดังที่เราเห็นอยู่เวลานี้

พูดเพียงแค่นี้ก็เข้าใจไม่ใช่หรือ กำลังกระทบกระทบเรื่องชาติเรื่องศาสนา กับคนที่ว่าลูกของพระเจ้าพระสงฆ์ ลูกของชาติไทยนี้แหละ ลูกของพระพุทธเจ้านี้แหละ มันเป็นข้าศึกต่อกันกัดกันยิ่งกว่าหมาเวลานั้นะ ก็เพราะมันไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเสียงเหตุเสียงผลนั่นเอง ถ้าฟังเสียงเหตุเสียงผล อะไรจะสมบูรณ์แบบยิ่งกว่าอรรถธรรมซึ่งเต็มไปด้วยเหตุผลแล้วละ มาเถียงกันหาอะไร เข้าใจแล้วนะ นี่มันฝันธรรมละซิ เอาละพอให้พร

เมื่อวานพวกโรงพยาบาลสังคม มาขอพวกอาหารการกินอะไรไปให้พวกยาเสพติด เราบอกเราไม่เสริมยาเสพติด เราไม่ให้ เพราะยาเสพติดมันทั่วประเทศด้วยความลึมเนื้อลึมตัว เขาประกาศลั่นอยู่แล้วว่ายาเสพติดเป็นพิษต่อชาติ มันก็ยังต่อต้านเอามาอยู่ เราจึงไม่ไปเสริม ไม่ให้ แต่เมื่อเขามาแล้วเมื่อวานนี้ เพื่อไม่ให้เขาเสียเที่ยว เราก็ให้อาหารปกติตามที่โรงพยาบาลทั้งหลายมารับไป แล้วก็บอกกำชับว่า แต่ไม่ได้ให้พวกยาเสพติดนะ เดี่ยวพอจะให้พวกยาเสพติดมันจะลูกกันใหญ่ลามกันใหญ่ นะ เราจึงตัดไว้เลยไม่ให้ เราไม่เสริมพวกนี้ ก็ทราบกันมาเท่าไรแล้วว่าสิ่งเหล่านี้เป็นมหากัณฑ์ ทำไมมันไปกล้าหาญชาญชัยอะไร แล้วจะมาให้ยุ่งกับเราทำไม เราไม่ยุ่งด้วย

โอ๊ย.เสียมากนะพวกยาเสพติดนี้ มันเป็นยังงั้นมนุษย์ชาติไทยเรานี้มันเป็นหมาไปหมดแล้วหรือ คนทุกคนเด็กเกิดมามีพ่อแม่ โรงร่ำโรงเรียนครูอาจารย์เป็นพ่อเป็นแม่เป็นครูเป็นอาจารย์แนะนำสั่งสอนเด็กทุกวิถีทาง ทางไหนดีทางไหนชั่ว ไม่มีใครจะรู้เกินพ่อแม่และครูอาจารย์ตามโรงร่ำโรงเรียน แล้วทำไมจึงให้เด็กเสียคนตั้งมากมาย ผู้ใหญ่ก็เสียอย่าว่าแต่เด็กนะ ผู้ใหญ่ตัวเบ้ม ๆ ทั้งนั้นแหละมันก็เสีย มันลึมเนื้อลึมตัวอะไรนักหนาชาติไทยเรานี้ มันไม่มีหัวใจบ้างหรือ เราอยากจะถามว่า ชาติไทยของเราทั้งชาตินี้มันเป็นหมากันไปหมดแล้วหรือ อยากถามว่าอย่างนี้ ถ้าเป็นคนทำไมไม่รู้ว่่าสิ่งใดเสียหายไม่เสียหาย

ยาเสพติดมันสังหารคนทั่วโลกดินแดน มันสังหารแต่เมืองไทยเราเมื่อไร แล้วเหตุใดเมืองไทยเราเท่านั้นจะไม่รู้สิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของเสียหาย กำเรียบเสิบสานสั่งมาหาอะไร ถ้าไม่ยอมมาสังหารชาติไทยของเรา เราอยากถามว่าอย่างนี้นะ ก็มันคือด้านจริง ๆ ไม่ใช่ไม่รู้ตัว มันแฝงเข้ามา ๆ โดยไม่รู้ อันนี้มันรู้จริง ๆ นี้นะ มันถึงน่าว่่ากันอย่าง

นี่ซิ ถ้าควรหนักต่อนัก มันเป็นอย่างไงพ่อแม่ของลูกแต่ครูอาจารย์ตามโรงร่ำโรงเรียน มันเป็นอย่างไงมีหมีตาไหม ไม่ดูเด็กของตัวเองดูใคร

พ่อแม่ไม่ดูลูกดูใคร ครูอาจารย์ไม่ดูเด็กนักเรียนดูใคร ใครเป็นหัวหน้าไม่ดูลูกน้องดูใคร เราอยากถามว่าอย่างนี้นะ ถ้าดูตามก็ต้องเห็นละซิ แล้วทำไมไม่จำกัดบังคับ บัญชากันเชื่อความดีเสียหายที่ตรงไหน ปล่อยให้เลยตามเลยมันเสียทั้งประเทศ เป็นประเทศหมาเมืองไทยไปหมดแล้วว่ไง มันนำคิดใหม่เรื่องเหล่านี้ เราฝากคำนี้ไว้ให้พี่น้องทั่วประเทศไทยได้พิจารณาละ เราในฐานะที่ว่าเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายโดยทาง อรรถทางธรรม เราจึงสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ท่านทั้งหลายอย่ามาคิดว่าหลวงตาบ้วนีพูดหยาบพูดโลน ความเสียหายที่เด็ก หรือผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มันร้ายแรงขนาดไหน คำพูดหลวงตานี้จุดลาก ออกมาจากพินจากไฟเป็นความเสียหายไปแล้วหรือ เอามาพิจารณาซิ เอาละพอ เอาไปพิจารณากัน โอ๊ย.มันนำโมโหนะ เอาเด็ด ๆ เสียบ้าง ไม่งั้นไม่รู้ตัว ต้องเอาเด็ด ๆ เสียบ้าง ไปละ ว่าจะไป ลวดลายมันยังมียังขึ้นมาก็อยู่ เอาหางฟาดก็เอาเสีย ตัวไปแล้วเอาหางฟาดก็เอา มันนำโมโห มันนำคิดนะ มันทำไมไม่คิดกัน มันยังโมโหอยู่นะเดี๋ยวนี ไปแล้วมันยังไม่อยากไปนะ มันยังโมโห ไปละ โมโหก็ช่าง

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com